

Бојан Симић је рођен 21. априла 1977. у Београду. На Филозофском факултету у Београду дипломирао је октобра 2002, на Катедри за историју Југославије као први у генерацији. На истој катедри, марта 2006. одбранио је и магистарски рад *Пропаганда Милана Стојадиновића (1935–1939)*. Докторску тезу *The Organization of State Propaganda in Eastern and Southeastern Europe during the 1930's, Comparative Perspectives on Poland, Yugoslavia and Bulgaria* одбранио је септембра 2011. на *Scuola Normale Superiore di Pisa* (у Италији). Од јануара 2005. запослен је на Институту за новију историју Србије, тренутно у звању вишег научног сарадника. До сада је објавио три монографије и неколико десетина научних радова из области историје државе и друштва у Краљевини Југославији, историје штампе, радиофоније и пропаганде, југословенско-италијанских и југословенско-бугарских односа. Посебна област интересовања му је личност и дело Милана Стојадиновића. Учествовао је на више међународних и домаћих научних скупова. Главни је и одговорни уредник редакције Библиотеке „Студије и монографије“ Института за новију историју Србије од 2019.

Књига је заснована на великом броју оригиналних, претежно италијанских докумената, као и на домаћој и италијанској литератури. И једно и друго аутор зналачки користи да створи живу и уверљиву слику међудржавних односа и људи који су их одлучујуће стварали: Милана Стојадиновића на првом, и грофа Ђана на другом месту. Као таква она значајно обogaђује сазнања до којих је дипломатска историографија о овом раздобљу већ дошла. Поред тога, рукопис представља и озбиљан допринос историји пропаганде и (стварања) „слике о другом“ подижући вео са функционисања медија у два ауторитарна режима. Излагање је јасно а закључци утемељени. Због свих ових разлога, слободни смо најтоплије препоручити за објављивање овај рукопис.

Из рецензије др Зорана Јањетовића

Веома важан мотив да се овај рукопис помно прочита јесте ауторово истраживање и рад у два италијанска архива, као и детаљна анализа италијанске штампе тог доба, који препоручује рукопис као нов и свеобухватан поглед на ову тему. У данашње време, и поред огромног протока информација, често нам у српској историографији недостају дела која дају поглед са „обе стране“ неке спољнополитичке теме. Симићев рукопис је значајан искорак у томе, и готово препорука да читалац настави са читањем са љубобитљивом радозналешћу до којих ће закључака доћи аутор у свом раду.

Из рецензије др Бојана Б. Димитријевића

Треба нагласити да Симић овим делом није имао претензије да износи неке нове спектакуларне претпоставке или документа. Он је најпре хтео да на студиозан и поткрепљен начин уради преглед овог посебног и заиста интригантног дела Стојадиновићеве спољне политике у коме су се преплитали и решавање усташког проблема, и борба са Хрватима, и идеје о подели Албаније и заједнички страхови од Немачке, нарочито након Аншлуса. Зацртани задатак Симић је у потпуности реализовао доносећи нашој историографији, али и студијама дипломатије и међународних односа један важан допринос и вредно научно дело.

Из рецензије др Мише Ђурковића

Бојан Симић
МИЛАН СТОЈАДИНОВИЋ И ИТАЛИЈА
ИЗМЕЂУ ДИПЛОМАТИЈЕ И ПРОПАГАНДЕ

Бојан Симић
МИЛАН СТОЈАДИНОВИЋ
И ИТАЛИЈА
ИЗМЕЂУ ДИПЛОМАТИЈЕ
И ПРОПАГАНДЕ

Тема ове монографије су југословенско-италијански односи у другој половини тридесетих година 20. века кроз призму односа Милана Стојадиновића, председника владе и министра иностраних послова Краљевине Југославије (1935–1939), и италијанске дипломатије. Када говоримо о италијанској дипломатији у овом периоду, пре свега мислимо на министра спољних послова фашистичке Италије грофа Галеаца Ђана, посланике у Београду Виолу, Инделија и Мамелија, као и на друге званичнике са којима је Стојадиновић био у контакту.

Односи између Италије и Југославије у периоду између два светска рата веома су битан сегмент за разумевање историје Краљевине СХС/Југославије за све време њеног постојања. Они су битни и за разумевање историје Балкана, Подунавља, па и целе међуратне Европе. Литература о овој теми је сразмерно бројна, али већим делом парцијална, фокусирана на одређене проблеме и сегменте, мања временска раздобља или шири географски контекст.

Посебна фаза у односима две државе, у којој је дошло до одређеног споразумевања и побољшања међусобних односа, био је период од краја 1936. до првих месеци 1939. године. На то побољшање односа утицали су бројни фактори с обе стране. Италија је била исцрпљена ратом у Етиопији и санкцијама Друштва народа, а пре свега важан фактор за њу је била Немачка, која је угрожавала италијанске економске и политичке интересе и која је тражила статус кво на Балкану. Југославија је желела да регулише односе са „проблематичним“ суседом и да барем за неко време отклони ту опасност са својих граница.

Фотографија на корицама:
Снимак грофа Галеаца Ђана и Милана Стојадиновића, председника Владе у Агро Понтину 1937. године. На фотографији је снимљен и Милан Јовановић Стоимировић, који стоји иза грофа Ђана (мушкарац без шешира).

(Архивска грађа Матице српске, I VII-34 1831)

Бојан Симић

**МИЛАН СТОЈАДИНОВИЋ
И ИТАЛИЈА
ИЗМЕЂУ ДИПЛОМАТИЈЕ
И ПРОПАГАНДЕ**

Београд, 2019.

САДРЖАЈ

Предговор	7
Милан Стојадиновић – Скица за биографију	13
Од формирања Стојадиновићеве владе до Мусолинијевог говора у Милану новембра 1936.	31
Београдски споразум из марта 1937. – преговори, потписивање, значај, реакције	59
Од Београда до Рима (април 1937 – децембар 1937)	83
Званична посета Италији децембра 1937.	101
Од Рима до Венеције (прва половина 1938)	123
„Приватна“ посета Италији јуна 1938.	145
Од Венеције до Београда (друга половина 1938)	161
Посета Ђана Југославији јануара 1939. и пад Милана Стојадиновића	183
Италијанска дипломатија и Милан Стојадиновић (1939–1941)	201
Имиц Милана Стојадиновића у италијанској штампи – лист <i>Ла stampa</i>	219
Закључак	235
Summary	239
Sommario	243
Прилози	249
Извори и литература	269
Именски регистар	281